

Overweging 11 + 12-08-2018 Andreasparchie

19de ZdhJ B 1 Kon. 19.4-8 en Joh. 6, 41-51

Inleiding voor het derde weekend op rij gaat het in de lezingen over brood. Johannes laat Jezus aan het woord, in een discussie met de schriftgeleerden en met Joodse medegelovigen. Jezus maakte indruk om zijn houding, om de aandacht die hij kreeg op plekken waar hij kwam. Men ging zich afvragen wie hij toch is. 'Ik ben het brood des levens, dat uit de hemel is neergedaald', zei hij. En ik kan me voorstellen dat die opmerking mensen uitdaagt maar ook mensen cynisch en op hun hoede maakt. Wat doet Jezus ' uitspraak 'Ik ben als brood dat leven geeft met ons, met u, met mij?

Overweging

In de overwegingen van de afgelopen weken werd er een verbinding gelegd tussen brood dat uitnodigt en oproept tot solidariteit en bereidheid om te delen. Vandaag wil ik met u nadenken over wat het symbool brood, met je kan doen als je je opent, voor het wonder dat brood is. De hele week bezin ik me op wat is brood is. Hoe intenser ik bezig ben met wat brood is, wat brood nodig heeft om brood te worden, hoe kostbaarder en dierbaarder het zo gewone dagelijkse brood wordt. Het is er niet zomaar, de aarde moet worden bewerkt om het gegeven graan te kunnen ontvangen, de boer moet het moet zaai. Er is water en licht nodig om het te laten ontkiemen – het zaad moet sterven, zichzelf prijsgeven – en langzaam en behoedzaam groeien dan de halmen en de aren. De volle aren worden gemaaid, gedorst, en vermalen tot bloem. De bakker mengt en kneedt het tot deeg en laat het rijzen en bakken tot brood, tot dagelijks brood.

Naarmate ik meer tot me laat doordringen wat er allemaal voor nodig is om een brood te bakken, – dat het een niet zonder het ander kan -, besef ik ben hoe belangrijk en intens diep de betekenis, de kracht van brood kan worden. Brood, een beeld van God, zo werkt Hij via Jezus in ons, in mij. Daarom borduurt Hij zo door op het wonder van de broodvermenigvuldiging, een wonder, dat kracht en zelfvertrouwen geeft, immers jij was en bent getuige van de kracht van wat breken en delen met jou en met mensen om je heen doet, en tegelijkertijd groeit er weerzin, wantrouwen, angst als dat breken en delen zo concreet van je vraagt dat het met voorliefde voor de geringen en armen moet gebeuren.

In het overleg van het pastoraal team en het parochiebestuur kwam aan de orde hoe moeilijk het is als iemand je vraagt of jij gelooft, en vooral als je gevraagd wordt of je nog gelooft in die kerk, en wat je met je geloof wil en doet? Dan sta je vaak met je mond vol tanden. We zijn het niet (meer?) gewend om te spreken over geloof. Het is moeilijk er woorden aan te geven, we mijden het onderwerp als het kan en we stamelen onhandig als het ons gevraagd wordt. In ons overleg kijken we dan misschien te gemakkelijk uit naar termen van onze tijd, als visie en missie...

Johannes geeft in de teksten over brood in hoofdstuk 6 heel concrete antwoorden waarmee je voor jezelf en als het je gevraagd wordt, een antwoord kunt geven op de vraag of en waar jij nog in gelooft. Jezus noemt zichzelf brood dat uit de hemel is neergedaald. Hij wil leven vanuit God, dat wil zeggen dat je beschikbaar wil zijn om mensen leven te schenken, een gave van Hem aan ons allemaal. Daarmee zegt Hij, en daagt Hij ons uit, dat wij brood kunnen worden, leven schenken, of letterlijk mensen kunnen maken of breken. Deze gave is zo groot en gaat zo diep dat je er angstig van kunt worden, en liever wil weglopen, wegzien, zo'n verantwoordelijkheid is het. Kan ik dat, mag ik dat, wie ben ik, dat wij elkaars leven kunnen maken en breken, elkaar leven geven. Hoe

machtig is het om mens te zijn...?!

Ook Johannes begreep de kracht en de opdracht pas later.

Jezus wilde beelddrager zijn van Gods liefde, een overvloeiende bron van liefde, niet van berekening, maar van op dat moment over en weer elkaar te verstaan, om woorden te kunnen geven, te accepteren, – dat jij het vandaag bent en morgen ik – die verlangt naar een arm om je heen, om vergeving, troost, te durven doen waar het om gaat, om even zeker te weten, dat dat het is wat leven geeft.

Dat je, als je als levend brood wil zijn, nee, moet zijn, voor elkaar, dat dat belangrijker is dan alle eten en alles wat we menen nodig te hebben. Levend brood zijn voor elkaar en voor wie er op onze weg komt... Wat zou er kunnen gebeuren als we dat doen.....?

Hoe goed en helend zou het kunnen zijn om daar samen bij stil te staan.....

Een antwoord aan ons parochiebestuur en pastoraal team zou daarom kunnen zijn: durf net als Jezus te groeien in het leven willen geven aan elkaar en daarmee ook aan jezelf. Durf als brood te zijn, opgegeten, uitgedeeld, geschuurd, voldaan, vrij, en in het besef dat alles wat je nodig hebt je gegeven wordt en dat jij dat rijk van God een beetje dichterbij kunt brengen

Sta op, en eet, net als Elia, God stuurt een bode die je ondersteunt, die als een moeder voor je zorgt, *Amen*